

CHRISTINE NOLFI

*Muutuste
tuules*

Romaan

Originaali tiitel:
Christine Nolfi
The Season of Silver Linings
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, paigad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Lii Haugasmägi
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Rachel Adam

Text copyright © 2018 by Christine Nolfi. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E03410522
ISBN 978-9949-82-886-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu lastele ja kasulastele
Brianile, Christianile, Jamesonile,
Juliele, Marliele ja Marguerite'ile
kogu armastusega*

1. peatükk

Tilda Lyons tormas Wayfairi kööki. „Mul on imeline uudis!“

Väga ebatõenäoline. Jada Brooks summutas ohke. Täna hommikul ei olnud tal aega Sweet Lake'i Sireenide katkestusteks. Ekstsentrilise naistegrupi liikmeid oli vaja üleval. Ajaloolise Wayfair Inni nurgasviidi oli vallutanud täielik kaos.

Jada kattis õhtusöögi menüü jaoks küpsetatud šokolaadikoogi glasuurikihiga. „Ütle mulle, et Linnie on teinud otsuse oma pulmaleidi kohta. See on ainus „imeline“ uudis, mida ma täna hommikul ootan.“

„Veel mitte,“ vastas Tilda.

„On ta sellele lähedal?“

Pisike kinnisvaramaakler hoidis oma erutust tagasi. „Kas sa tahad tõde?“

„Ei, Tilda. Valeta mulle.“

„Ta ütles sireenidele, et ainult süsivesikute ja hapniku vastu täiesti allergiline naine suudaks nii põrgulikku kogemust nautida.“

„Ta ei ole siis otsustanud.“ Jada painutas oma valutavat kaela. See liigutus ei aidanud kuidagi leevendada tema lihastes kasvavat pinget. „Tee mulle teene, Tilda. Hoia oma uudised mõneks paremaks päevaks.“

„Ära ole selline tujurikkuja. See ei saa oodata.“ Põnevus uuesti kogunemas, kehtitas Tilda kofeiinist läbi imibunud haldja energiaga

õlgu. Tema kaneelkarva lokid õõtsusid ikka veel, kui ta lisis: „See meeldib sulle. Me hakkasime märkmeid võrdlema, kui olime üleval kleitide valimisel abiks, ja – bingo! – dešifreerisime lõpuks ometi tähenduse.“

„Kas tegemist on järjekordse unenäoga?“ küsis Jada, mõeldes: *palun mine ära.*

Sweet Lake'i Sireenid uskusid, et nende unenäod on prohvetlikud. Jada ei teadnud, miks nad tahtsid nii väga teda oma REM-unne toppida. Miks nad ei valinud tema asemel Linnie Wayfairi? Arvestades Linnie eelseisvat abiellumist, oleks temast saanud kolme maakonna kõige pöörasem valge tüdruk.

Arvamus, mida ei olnud mõtet jagada, sest Tilda jätkas: „Eile öösel nägi neli sireeni peaaegu ühesugust und sinust.“

„Identsed unenäod? Seda on raske uskuda.“

„Noh, aga nad nägid. Me tegime võrdluse ja komistasime selle tähendusele. Ma ei suuda uskuda, et meil läks nii kaua aega selle välja nuputamiseks.“ Tilda tegi dramaatilise pausi. „Kas sa oled valmis?“

„Ei.“

„Ära karda. Me oleme siin, et sind aidata.“

„Just see mind hirmutabki.“ Jada ei osanud arvata, miks sireenid viimasel ajal temast und näevad. Võimalik, et nad olid nüüd jõudnud rumala lahenduseni probleemile, mida tal polnud.

Mitte et Jadal poleks piisavalt probleeme olnud.

Ligemale kümme aastat oli ajalooline Wayfairi võõrastemaja vaa kunud peaaegu lootusetu pankroti äärel. Need sünged aastad olid nüüdseks möödaniik. Kolm seda juhtivat naist – Jada nende hulgas – olid puhunud uuele elule kuldsest liivakivist mõisahoone piirkonna kõrgeimal künkal, mille jalamil pesitses Sweet Lake'i linnake. Taas kord saabus kogu Kesk-Läänest Ohio lõunaosas asuvasse puhkekodusse turiste, et nautida mineraale täis järve ja külluslikke metsi.

Wayfairi uuesti leitud edu tõttu kogunes probleeme nagu kiimas tänavakasse. Iga päev tõi kaasa kuhjaga põhjusi peavaluks. Tavali-

selt sadasid need Jada selga kohe, kui ta fuajeesse sisenes. Tarned saabusid hilinemisega või uus teenindaja köögis jättis mõne eelroa külmaks. Uued toateenijad unustasid külaliste sviitides vannirätikuid vahetada ja laienev köögipersonal õppis alles. Enamasti tundis Jada end nagu drilliseersant, kes piitsutab rühma uimaseid nekruteid vormi.

„Miks me ei võiks seda hiljem arutada?“ küsis ta Tildalt. „Ülemise korruse segaduse pärast olen ma ajakavast kaugele maha jäänud. Pooled õhtusöögimenüü magustoidud ei ole veel valmis ja ma pole oma kontoris veel jalgagi tõstnud. Mul on vaja lumelabidat, et oma laual olevatest paberitest läbi kaevata.“

Penelope Riddle tuli kööki. „Jada, pea hoogu.“ Tema vesistest silmadest paksude prilliklaaside taga paistis mure. „Sa pead meid ära kuulama.“

See leebe palve tekitas Jadas süütunnet. Keelduda vestlusest kofeiini täis haldjaga oli üks asi. Penelopel oli aga habras ja lahke süda.

„Hea küll, Penelope,“ ütles ta järele andes. „Tulista edasi.“

Luba oli antud, kuid eakas sireen vaikis nagu kuu keskööl. Tema pilk libises üle töölaua ja köögipersonali ning jäi pidama valamu kohal asuvatel kõrgetel akendel. Väljas puudel võbelesid kevade esimesed lehed.

Maaliline vaatepilt jäi Penelope kahe silma vahele, kui ta värinal hinge tõmbas.

Jada käsivartele tekkis kananahk. Mida iganes sireenid uskusid, et nende unenäod ennustasid, ei olnud see ennustus hea.

Välja hingates ütles Penelope: „Sa kannatad psüühilise koorma all.“

„Psüühilise koorma?“

See oligi suur paljastus?

„Sellise, mida sa ei ole ise tekitanud.“

„Kes siis tekitas, kui mina seda ei teinud?“

„Keegi, keda ei ole enam sinu elus.“

Jada silus räti alt välja pääsenud kiharaid. Täna hommikul ei olnud tal jätkunud aega oma lokke korda seada ega aurutada pin-geid kehast välja pika rahuliku kuuma dušiga. Lühike praktiline dušš oli olnud kõik, mida ta sai endale lubada. Ta oli tõepoolest koormatud – unepuudusest ja igasuguse seltsielu puudumisest. Ta oli mustanahalise naise versioon Atlasest, kes kandis maailma jahuste põskedega – ja vajas hädasti ilusalongi külastust.

„See on teie suurejooneline kaemus?“ küsis ta Penelopelt. „Ma olen koormatud, aga peamiselt inimeste poolt, kes *on* minu elus. Räägi mulle midagi, mida ma ei tea.“

Heasüdamlik sireen jättis sarkasmi tähelepanuta. „Hea küll,“ nõustus ta, surudes käed oma lopsakal vöökohal kokku. „Sa ei pääse sellest koormast enne, kui üks vööras toob uudiseid minevikust.“

„Miks peaksin ma minevikust hoolima? Sest, saad aru, see on ju möödas.“

„Üks sündmus sinu minevikus tekitas selle koorma,“ ütles Penelope. „See on toonud sulle kahetsust.“

Jada ohkas ärritunult. Ta ei vajanud näpunäiteid kahetsusega tegelemiseks. Ükski naine ei jõudnud kolmekümnendatesse aastatesse, ilma et oleks tundnud kahetsusetorget kaotatud võimaluste või rumalate valikute pärast. Kui elad piisavalt kaua, mõistad, et kellegi minevik ei ole veatu. Eeldades, et ta usub unenägede tõlgendust – see oli veel lahtine –, ei pakkunud Penelope piisavalt üksikasju, et mõistatus lahendada.

Jada keskendus ennustuse teisele osale. „Vööras, kes toob uusi uudiseid minevikust... see ei ole pikk, tõmmu ja nägus vööras, ega ju?“ Lisaks oma veidratele ideedele vaimsure kohta meeldis sireenidele mängida kosjasorbitajaid linna pahaaimamatutele elanikele. Tavaliselt see toimis. Kuid aeg-ajalt tekitasid nad Ohio osariigis asuvas Sweet Lake'i linnakeses romantilist segadust. „Sest kui see on nii, siis loitsige kedagi teist. Mul ei ole kohtinguteks aega. Kui ma kunagi turule tulen, saate teie esimesena teada.“

„Heade vibratsioonide saatmine ei ole sama mis loitsimine. Sireenid ei ole ju nõiad. Me oleme targad naised. Meie ühine tarkus võib sind aidata.“

„Kas me lõpetasime?“ Jada viipas letile rivistatud kondiitritoodete suunas. „Ma ei ole veel magustoiduga kaugeltki valmis.“

„Oota!“ Penelope kaevas oma käekotis ringi. „Hoiu seda enda lähedal. See aitab koormat kergendada.“

Ta tõmbas välja käsitsi valmistatud kotikese. Väikese koti ümber seotud nõöri küljes olid tuttavad suled ja kivid, mida kasutati sireenide amulettide kaunistamiseks. Värvilise kanga seest oli tunda teravat taimelõhna.

Jada nuusutas veel kord, nautides aroomi. Kui kingituse vastuvõtmine aitab Penelope ja Tilda köögist välja saada, võis ta ju kaasa mängida. „Kas te võiksite mulle öelda, miks ma peaksin kandma kaasas kotikest, mille sees on rosmariin?“

Tilda torkas vahele: „Ei või.“ Tema kõrval noogutas Penelope tõsiselt pead. „Peamiselt sellepärast, et me ei tea veel.“

„Te ei tea, miks ma peaksin rosmariini kaasas kandma?“

„Me teame, et see ravimtaim on oluline,“ ütles Tilda. „Iga kord, kui me sind unes näeme, näeme ka rosmariini.“

„Ma olen kondiiter. Miks mitte panna mind oma unenägudesse koos šokolaadilaastude või vahukoorega?“

„Kas see muudaks midagi, kui me seda teeksime?“

„Tõenäoliselt mitte.“

Koridorist kostis häälte virvarr. Kuuekümnendates Norah Webb pühkis tuppa. Tema graatsiline liikumine oli jäänuk tema noorusaegade moelavadelt. Tema järel marssis sisse palju lühem Ruth Kenefsky.

Ilme nende nägudel kiskus Jada meeoleu veelgi alla. *Järjekordne Linnie katastroof ülakorrusel?*

Mis iganes tagasilöök see ka oli, tal ei olnud tahtmist seda kuulda mitmehäälse reportaažina.

Wayfairi köögis domineeris keskne töösaar. Selle vastasküljel tungles kolm hommikuse vahetuse töötajat valamu ääres. Tark otsus. Norah heitis neile kõrgi pilgu, enne kui Jadale keskendus.

„Sind on kohe üles vaja, isegi varem.“ Norah kõõritas alla oma tugeva nina suunas. „Meil on veel üks probleem.“

„Ma olen juba kaks korda üleval käinud.“ Jada sirutas käe tainarulli järele. Marmorist tainaalusel, mida ta oli jahutanud enne viimast sprinti üles, nuttis vaikselt pirukatainas. Kui see veel kauemaks seisma jääb, saab sellest nätske puder. „Kas te ise ei saa sellega hakkama? Piirake Linnie valikuid kolme pulmakleidini. Kui olete seda teinud, tulen ma uuesti üles.“

„Ta nõuab tungivalt sinu arvamust.“

„Norah, ma ei saa iga kümne minuti tagant üles joosta, et oma arvamust avaldada. Kes tegi minust eksperdi? Ma pole kunagi abielus olnud.“

„Justkui sinu kurb vabandus eraelu puudumise kohta loeks. Ta nõuab, et sa üles läheksid, niipea kui võimalik.“

Märkus eraelu kohta oli löök allapoole vööd, kuid Jada ei teinud sellest välja. Viimaseid kannatuseriismeid kokku võttes ütles ta: „Ütle talle, et ta ootaks. Ma töötan võiga, mis *sulab*. Ma ei viska pool kilo kraami ära, sest olen sunnitud vaatama moeetendust.“ Ta astus Norah' nina alla. „Kas ma väljendasin end piisavalt selgelt?“

„Nagu kristall.“ Norah nõjatus vastu vahtima. Siis tungis ta Jada privaatruumi, et koputada kannatamatult sõrmega vastu Jada pead. „Mis rätt see selline on? Kas sul pole halbade juuste päevade jaoks siidist salli?“

Atraktiivne sireen ei kannatanud mitte mingisugust moe-koodeksi rikkumist, kuid Jada ei hoolinud sellest. „Kellel on aega tööpäeval siidsalli taga otsida?“ küsis ta vastu.